ל) [ב"ק לה: וש"נ], ב"ק קד., ג) לעיל פ:,

ד) נשמות כבן, ה) נקדושין כו:ז. ו) ובמדבר הז. ז) והא

דקאמר לעיל דרב נחמן מוקי לה בתרתי ה״ה לרב

יהודה מוקי לה הכי אלא משום שלריך [לו] לפרש הכי

סוי מחוייב שבועה ונחט

יהר ממומיב שבועה צמוכר ר"נ] אבל ההיא דהמוכר כו'. רש"ל,

הגהות הגר"א

נמ' (ומה שהודה (ג'ב' (ומה שהודה לו לא טענו) תא"מ ונ"ב

לפי רש"י הוא מיותר אבל לפי הראב"ד דלא

שפיר ודהושית הגמ' משום

שפיל (דקום תיאמו מקום דדמי לחטין ושעורין ועי רא"ש): [ב] תום' ד"ה

ה"ג ונראה כמו כו'. נ"ב וכ"כ הרא"ש וטור אבל

הרמב"ם ל"ג כאן ואת"ל:

קחשיב

לה הילך

לה א מיי׳ פ״ג מהל׳ שאלה ופקדון הל' ג

סמג עשין לב טוש"ע ח"מ ס" שדמ סע" ד: לו ב ג מי" שם פ"ב הל" י סמג שם טוש"ע ח"מ לו ד מיי שם פ״ג הל׳ ח

קמג שם מוש"ע ח"מ סי שמ סעי ה: לח ה מיי׳ שם הלכה ב נוש"ע שם סעי' ח:

מוסף רש"י

ישלחה לו ביד בנו כו׳ פטור. דלא קמה ברשות שואל להתחייב באונסים עד שיאמר לו מפיו לשלחה לו פיל ננו כו' (ב״ק קד.). אמר לו השואל שלחה לי כו׳ ושלחה ומתה. כדרכה בדרך קודם שתיכנם לביתו, חייב. באונסים, שמשעה באונסים, שמשעה שמסרה לשלוחו במצות השואל, נתחייב השואל באונסיה, ואם לא אמר לו שלח אלא המשאיל שלחה לו כשאמר לו זה השאילני פרתך אמר לו הן ועמד ושלחה ומתה בדרך פטור (לעיל פ:). וכן בשעה שמחזירה. אם מסרה השואל ליד השליח להשיבה לבעלה ולא אמר המשאיל שלחה לי ביד פלוני ומתה, חייב, דלא קמה ברשותיה דמשאיל (שם).

שבועת היסת כמו פוגם כתובה ועד אחד מעיד שהיא פרועה **חדא להד"מ כו'**. הרי כפירה וחדא אין בעידן דשאלה מתה הרי פרק הכותב (כפובות דף פז.) ועוד אור"ת דרב יהודה מוקי נמי מתני' הודאה: **ואמאי מה שטענו לא הודה לו.** אע"ג דאוקימנא בכופר כר"נ ואיכא חדא דהודאה והכי פריך מה שטענו לא הודה לו ומודה ה"מ לר"נ מיהו מתני' לרב הונא ורב יהודה כדקתני ואמאי כלומר למה ישבע ששכורה מתה היה לו לישבע ששאולה קיימת ישבע הרי אין כאן הודאה במקצת: אישהבע לי איזו מיהה. ואפיי

והיא אותה שמחזיר לו ולהשיב על טענתו שאומר שאולה מתה ומשני ע"י גלגול כיון דלריך לישבע על אותה שמתה שכדרכה מתה אוחמה רבנן אידך שבועה נמי עלה בגלגול דטוב לעשות ב׳ שבועות על פרה אחת יותר מעל ב׳ פרות יאבל ההיא להמוכר הבית (ב"ב דף ע.) ליכא לאוקמי כגון דאיכא פרה אחרת של הודאה דלוקמה דליכא הודאה ותיתי ליה שפיר:

שאלה בבעלים שברה שלא בבעלים מהו. משמע אבל שכרה בבעלים וחזר ושכרה שלא בבעלים פשיטא דשכירות כדקיימא קיימא וא״ת דאמרינן לעיל (דף לו:) דאתיא שכירות בבעלים ומפקע שכירות שלא בבעלים אלמא אין שניה מתחברת עם הראשונה ל דגזירת הכתוב הוא דבכל היכא דאיכא בעלים או בראשונה או בשניה פטור:

ה"ג בקונמרם בבעיא שלישית את"ל כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה לא אמר. ותיתה דא"כ מאי בעי בבעיא רביעית שכרה בבעלים שאלה שלא בבעלים וחזר ושכרה מהו אי חזרה שכירות לדוכתה או לא הא כיון דשאילה שבאמצע לא חשיבא בבעלים היכי תיהדר שכירות לדוכתה ליחשב בבעלי׳ אחרי פסקו הבעלים בשאילה שבאמלע אין זו סברא כלל ואין לפרש דבעיא רביעית אינה לפי את"ל שאמרנו אלא לפי מה שנאמר את"ל דאמרי׳ כיון דשייכא במקלת כמאן דשייכא בכולה דמי ומספקא ליה כיון דלא פסקו הבעלים הדרא לדוכתה או דלמא לא הדרא לדוכתה דשאלה מפסקה דהוחיל דמחמת השחילה אין שכירות האחרון יכול ליחשב בבעלים דתרי שייכי לא אמרינן לא הדרא נמי לדוכתה דא"כ היה לו לגמ׳ לפרש את"ל דאמר ועוד דא"כ

למה הולרך לומר בבעיא ג' אמ"ל לא אמר כיון דאפי' אמר א"ש הבעיא כי היכי דבעיא ד' חזרה לאת"ל דאמר [ב] ונראה כמו שהיה כתוב בספרים בבעיא שלישית ואת"ל דאמרינן כיון דשייכא במקצת כמו ששייכא בכולה דמי וכן משמע בפי׳ הקונטרס שכן היה בספרו אלא שהוא הגיה לא אמרי׳ ופשיטא ליה לגמרא דאי לא אמרינן שאלה בבעלים ושכרה וחזרה ושאלה לא הדרא שאילה לדוכתה דכיון דאינה ראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אפילו נעשה שכירות עלמו בבעלים איפסיקא לה שכירות דלא הדרא לדוכתה אע"ג שלא פסקו בעלים באמצע אבל אח"ל דאמר מיבעיא ליה אם חזרה שאלה לדוכתה דכיון דראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אילו נעשה שכירות עלמה בבעלים השתא נמי שלא נעשה בבעלים לא הוי הפסק והדרא לדוכתה או דלמא לא הדרא כיון שהשאילה

שואל חרא להר"מ וחרא אין רשאלה מתה ואידך לא ידענא אי דשכירות מתה ודקיימא דשאלה או דשאלה מתה ודקיימא דשכירות דמתוך שאינו יכול לישבע משלם: זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע השוכר ששכורה מתה: ואמאי מה שמענו לא הודה לו מו ומה שהודה לו לא מענו אמר עולא "על ידי גלגול דא"ל אישתבע לי איזו מיחת דכדרכה מתה ומיגו דמישתבע דכדרכה מתה מישתבע נמי דשכורה מתה: זה אומר איני יודע וזה אומר כו': הא מני סומכום היא ראמר שממון המומל בספק חולקין בעי ר' אבא בר ממל שאלה בבעלים שכרה שלא בבעלים מהו מי אמרינן שאילה לחודה קיימא ושכירות לחודה קיימא או דלמא שכירות בשאלה מישך שייכי דהא מיחייב בגניבה ואבידה את"ל ישכירה בשאלה מישך שייכי שכרה בבעלים שאלה שלא בבעלים מהו שאלה בשכירות ודאי לא שייכא או דלמא כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה דמי את"ל לא אמרינן כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה דמי שאלה בבעלים ושכרה שלא בבעלים וחזר ושאלה מהו הדר אתיא לה שאלה לדוכתה או דלמא אפסיקא לה שכירות ביני וביני שכרה בבעלים ושאלה וחזר ושכרה מהו מי אמרינן אתיא לה שכירות לדוכתה או דלמא אפסיקא לה שאלה ביני וביני יתיקו: מתני' יהשואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של שואל ומתה פמור אמר לו השואל שלחה לי ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי או ביד בנך ביד עבדך ביד שלוחך או שאמר לו המשאיל הריני משלחה לך ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי או ביד בנך ביד עבדך ביד שלוחך יוא"ל השואל שלח ושלחה ומתה חייב חוכן בשעה שמחזירה: גמ"

היא שכורה יש לי עליך שבועה שכן הוא כדבריך דלית לו דרמי בר חמא דבעי כפירה והודאה בשומרים דסבירא לן כמ"ד עירוב פרשיות כתיב כאן וכי כתיב כי הוא זהדי אמלוה הוא דכתיב וגלגול שבועה מן התורה היא יי מואמרה האשה אמן אמנו כדדרשינן בסוטה (דף ית.): שאלה בבעלים. וקודם שהחזירה חזר ושכרה מיניה ובשעת שכירתו לא היה עמו במלאכתו ונגנבה או אבדה בימי שכירות מהו: מי אמרי׳ שכירות לחודה קיימא. ומילתא אחריתא היא ואע"ג דכי משך לה מעיקרא בבעלים היא ותו לא הדר משך לה מיחייב ליה דבשעת שכירות ברשותו היתה ולא מיחסרא משיכה וקני חלירו באמירה ולעולם קנין אחריתי היא ושלא בבעלים היא: או דלמא שכירות בשאלה מישך

הודאה: ואמאי מה שטענו לא הודה לו. אע"ג דאוקימנא בכופר

שייכת. כל חיובי שוכר דגניבה ואבידה ישנן בשואל ולא הוסיף כלום ומחמת משיכה ראשונה באו לו וההיא בבעלים הואי ופטור: שכרה בבעלים. וקודם שהחזירה חזר ושחלה ממנו שלא בבעלים ומתה כדרכה וחיוב זה לא מחמת משיכה ראשונה בא עליה דהא חיוב שאלה לא שייך בשכירות מהו מי אמרי׳ שאלה לענין אונסין בשכירות ודאי לא שייכא וחיוב דמחמת קנין שלא בבעלים בא לו או דלמא כיון דשייכא במקלת דחיוב גניבה ואבידה שעליו יש לתלות במשיכה ראשונה כמאן דשייכא בכולה דמי ופטור אף באונסין: אמ"ל כיון דשייכא כו'. איני יודע להעמידו ולא גרסי׳ ליה. אלא ה״ג ואת"ל לא אמריכן כיון דשייכא במקלת כו': שחלה בבעלים שכרה שלה בבעלים וחזר ושחלה שלה בבעלים. הדרא שאלה לדוכתה ואזיל בתר משיכה שאלה קמייתא דהויא בבעלים: מתני' ביד בכו. המשאיל שלחה לו לשואל ביד בנו של

משאיל: או כיד בנו [כיד עכדו] או כיד שלוחו של שואל [ומסה] פעור. אם מתה בדרך פליגי בה רבה ורב חסדא בהגוזל קמא (ב"ק דף קד.) רב חסדא מחרץ לה להאי שלוחו דשואל דמחני׳ בשכירו ולהיטו שדר בביתו אבל אין עדים שהוא שלוחו דאי איכא עדים הוי שליח וחייב השואל באונסין משמסרו לו רבה אומר אפילו עשאו שליח בעדים לאו שליח הוא להתחייב ע"י באונסין דה"ק ליה איניש מהימנא הוא אי בעית לשדורי בידיה שדר: וכן בשעה שמחזירה. אם שלח השואל ביד בנו ועבדו או שלוחו או ביד עבדו ושלוחו של משאיל לא יצאה מרשותו של שואל עד שתבא ליד המשאיל ואם מתה בדרך חייב אמר לו המשאיל שלחה לי או שאומר לו השואל הריני משלחה וכו' וא"ל המשאיל שלח ושלחה ומתה פטור: גבו'

אינה יכולה להתחבר עם השכירות שלפניה וליחשב מכחה שאילה בבעלים משום דשכירות עלמה לא נעשה בבעלים אלא משום דשייכא בשאילה שלפניה ותרי שייכי לא אמרינן והוי הפסק ולא תחזור השאלה לדוכתה וכן בעיא רביעית ואין הרביעית הולכת באת"ל לכך לא קאמר בה את"ל ואם תפשוט שלישית נפשוט גם רביעית: **ואמר** או השואא שאח ושאחה ומתה חייב וכן בשעה שמחזירה. תימה דבהגוזל קמא _{(ב"ק} דף קד. ושם) אמר שמואל אין משלחין מעות בדיוקני אפילו עדים חתומים עליה ופריך אלא לשמואל מאי תקנתיה ומשני כי הא דר' אבא כו' דמהני מה שכותב התקבלתי והשתא בלא התקבלתי מהני אם יכול לכתוב שלח לי דאין סברא לחלק בין כותב לאומר פא"פ דכי היכי דמהני באומר מהני נמי בכוחב ומאי קשה ליה דקאמר ומאי חקנחיה האיכא חקנחא טובא שיכתבו לו העדים ויחתמו שפלוני אמר לך שמשלח ויש לומר דפשיטא שמולא תקנות בפשיטות לשמואל כמו לרבי יוחנן ואינו אומר מאי תקנחיה אלא לפי שרולה להביא מרבי אבא ולאסוקי דאפילו התקבלתי לא מהני אם מת משלח ונפלו נכסי קמי יחמי קודם שבא ליד שליח ואין תקנתא אלא בהרשאה: